

beriksfund ned til den nordſjællandske Jernbane, ikke nordligere end Nyholte, naar det faar en Rentegaranti for Kapitalen og uden videre Indbetommen, og at det ogsaa vil gjøre det i Stedet for at udsætte ſig for, at et nyt Selſkab kommer og anlægger en Bane fra Frederiksfund ned til Grønningen, hvilket for den Egn endnu vil være det Heldigſte, men, ſom ſagt, diſſe 2 Forſlag ſtaa ikke i Forbindelſe med hinanden. Mod det førſte kan der utvivlſomt ikke fra nogen Side reiſes nogenſomhelſt begyndt Indſigelse, og jeg haaber, at det i det Hele ſkal tjene til netop at føre hele dette Forhold ind i et lykkeligt Spor og fri os fra, hvad Ordføreren ſelv kalder en ſlet og ufornuftig Bane.

Ordf. Ved den forrige Behandling af denne Sag ſtemte jeg paa ſamme Side ſom det ærede Medlem, der nys talte, og da Forſkjellen i Stemmerne var ſaa lille, at, enten det nu blev min Stemme eller en anden, dog en enkelt Stemme kunde ſiges at gjøre Udſlaget, vil jeg baade nu i meget ſaa Træk angive, hvorfor jeg den Gang ſtemte ſaaledes, og tillige antyde, hvorledes jeg i Dag agter at ſtemme. Jeg vil tilſtaa, at jeg tidligere har udtalt ſaa ſikkert ſom muligt og holder faſt derved, at jeg til enhver Tid vil gjøre ſaa liden Modſtand ſom mulig imod, at det vigtige Konvunktionsmiddel, Jernbaner, kommer de fleſt mulige Dele af Landet til Gode, og derfor har det ogsaa været med megen Overvindelſe, at jeg gjorde et Skridt, ſom jeg kunde indſe, vilde gjøre det tvivlſomt, hvorledes det vilde falde med dette Stykke Jernbane. Jeg maa imidlertid ſige, at jeg lige overfor Spørgsmaalet om, hvorvidt den Tanke vilde realiſeres, ſom Forſlaget hovedſagelig gaar ud paa, nemlig at faae en Jernbane til Frederiksfund, uagtet jeg ſtemte imod at give en Forlængelſe af 4 Aar til det ſjællandske Jernbanefelſkab, dog følte mig noget beroliget allerede derved, at ſelv det ærede Medlem fra Frederiksfund (B. Chriſtenſen) dog efter ſin Stemmegivning maatte antages ikke at tro, at det vilde have nogen tilintetgjørende Virkning med Henſyn til at faae Loven vedtaget i den Skikſelſe, hvori den blev vedtaget. Ganſte viſt er dette et mindre Punkt, men man vil maafte dog indrømme, at det har nogen Betydning, naar den lokale Nøgſdagsmand mener, at en Lov kan gaa igjennem, og man retter ſin Stemmegivning derefter. Paa ſamme Maade ſom denne Anfyndning havde nogen Virkning, ſaaledes maa jeg igjen ſige, at paa den anden Side har det Skridt, ſom den høitagtede Miniſter har gjort, nu en Virkning paa mig til at gaa til en noget anden Side. Jeg kan nemlig ikke i det, ſom er ſket af Miniſteren og i Landſtinget, ſe Andet end, at Miniſteren er gjennemtrængt af en ubetinget Jølelſe af, jeg vil ikke tale om, at Loven ikke vil komme ud, thi jeg ſkal ikke omtale, hvorvidt det vilde være muligt at faae Landſtinget

til i Løbet af $\frac{1}{2}$ Time eller et Kvartler at vedtage det, ſom vi maatte forandre her i Dag, men jeg taler om, trods det, at Loven kommer ud, hvorvidt det da vilde være muligt at faae den Bane realiſeret, ſom Loven giver. Dette maa jeg nemlig anſe det for at være afslagt et meget ſtort Vidneſbyrd imod, at Miniſteren har viſiteret at lade Loven gaa tilbage her for at faae den forandret, og at Landſtinget med et ſaa overveiende Flertal, ja endog enſtemmig er gaaet ind derpaa. Jeg ſer deri et Beviſ for, at Miniſteren og Landſtinget er gjennemtrængt af den Jølelſe, at Loven ikke vilde føre til noget Reſultat, derſom vi ikke forandre vor Stilling. Naar jeg nu har været mod de 4 Aars Forlængelſe, ſaa vil man jo indrømme, at de 4 Aar ere i og for ſig ikke ſaa meget, men jeg har til enhver Tid været imod, at der med det ſjællandske Jernbanefelſkab paa den Maade ſom det ſtiller ſig hidtil, handles paa den Baſis, altid at forlænge dets Privilegium. Det er den almindelige Grund, ſom udvøvede ſin almindelige Virkning paa mig ved min Stemmegivning dengang, og ſom alſaa førte til det Reſultat, jeg har nævnt. Jeg har nemlig faaet det Indtryk, at der overhovedet ikke kan handles med det ſjællandske Jernbanefelſkab om Anlaget af en Bane, den maa ſaa gaa igjennem ſaa frugtbar Egn den vil. — Den ærede Ordfører har netop i Dag ſtærkt pointeret, at det Land, der her er Tale om at føre Jernbanen igjennem, er et meget frugtbart Land. — Man kan alſaa ikke tilbyde dette Selſkab den gunſtigſte Udvidelſe af dets Banenet, uden at det betragter det ſom en Handel, hvorfor det vilde have Bederlag, ſelv om det er en Gunſt, man i Børligheden giver det, og dette Bederlag ſkal altid være en Forlængelſe af Selſkabets tvungne Exiſtents. Dette er jeg overhovedet imod, og jeg er i det Hele imod det i dette Tilfælde. Det har været den almindelige Grund til at ſtemme, ſom jeg gjorde forleden Dag, men jeg ſkal indrømme, at have vi kunnet handle med Selſkabet paa denne Baſis tidligere, ſaa kunne vi gjøre det denne ene Gang endnu; jeg for mit Vedkommende vil kun udtale ſom min Henſigt, at det er ſidſte Gang, jeg indlader mig derpaa, og jeg giver det alſaa til den høitærede Miniſter ſom et Barſel, der naturligviſ for en enkelt Stemme ikke har ſaa meget at betyde, men det kan dog ſiges at være Noget, at der advares derimod i Forveien. Man kan alſaa ikke fortanke mig i, at jeg ved en anden Leilighed under alle Omſtændigheder ikke vil gaa ind derpaa. Jeg vil ſige, hvorfor jeg er ſaa ſtærkt imod dette. En tidligere Underviſningsminiſter har ſom en Grundſætning udtalt, at da nu det ſjællandske Selſkab havde faaet den overveiende Del af de Hovedlinier, der kunne drages i Sjælland, ſaa vilde det være ønſkeligt og naturligt, at dette Selſkab i det Hele var Indehaver af det hele Net i Sjælland, ligefom den ſamme Miniſter udtalte, at det for Sjæns og Syl-